

Lavinia Braniște

**Mă găsești
când vrei**

roman

POLIROM

2021

Când m-am dat jos din pat, am călcat într-o baltă de apă. Am aprins lumina să văd de unde vine și venea din calorifer. Am luat ceva mai gros pe mine și am coborât la parter. Pe ecranul centralei pâlpâia un mesaj de avarie. Am verificat toate caloriferele din casă, dar numai cel din dormitor curgea. Am pus un vas de plastic sub el și am adunat toată apa într-un lighean cu un burete. Simțeam cum frigul îmi intra prin urechi. Temperatura scăzuse la șaisprezece grade.

M-am dus la bucătărie, am aprins ochiul cel mai mare de la aragaz și am stat lângă el, pe un taburet, până am înțepenit. Mi-am făcut multe ceaiuri. La ora nouă, când temperatura din casă ajunsese la zece grade, l-am sunat pe Victor. Mi-a dat numărul tipului care se ocupa de service, iar el mi-a răspuns abia la a treia încercare și mi-a zis că nu poate ajunge decât luni, fiindcă azi, vineri, are zi plină. Se pare că la prima zăpadă crăpase tot. I-am trimis mesaj lui Victor, apoi l-am sunat pe tata. Venise din nou momentul să apară dintre nămeți și să mă salveze, cum fac tații de fete. M-am gândit c-aș putea să stau la ei până luni. Mi-a intrat un mesaj automat cu vocea lui, care spunea că e cu un pacient, să revin mai târziu. Mama n-avea carnet, deci m-am gândit că n-are rost s-o sun, mai tare o îngrijorez.

M-am dus alături, la Andrada, să văd dacă n-ar putea să mă ducă ea în oraș, la părinți.

Când mi-a deschis ușa, Bubu a țâșnit printre picioare ca un iepure sau ca un șobolan sau ca ceva disperat, în orice caz. Andrada avea fața boțită, nu mi-am dat seama dacă tocmai se trezise sau plânsese. În urma

ei, Bogdan urla ceva. Că de ce era nevoie să se ducă ea în persoană nu știu unde.

M-am simțit aiurea că nimerisem în mijlocul unei dispute, dar i-am zis pe scurt ce s-a întâmplat și dacă ar putea să mă ajute cu mașina.

Bogdan a venit în hol și a zis:

— N-avem mașină, c-a dus-o asta în service.

Și a dat cu mâna în părul ei ca și cum ai da un șut în gol, i-a răvășit câteva fire.

— Vrei să stai la noi? a întrebat ea. Sau dacă vrei să te speli...

I-am zis că nu și m-am dus către casă. În zăpada neatinsă, urmele lui Bubu dispăreau în grădina noastră din spate.

M-a sunat din nou Victor, care vorbise el însuși cu meșterul și mi-a zis că tipul era pe drum, urma să ajungă cât de repede putea.

— Cum l-ai convins? l-am întrebat.

— Cu vocea mea de bărbat, a zis el.

— I-ai oferit foarte mulți bani?

— Exact.

Omul a venit după vreo oră și jumătate, și-a lăsat mașina în capătul străzii, pentru că nu se putea intra. Strada noastră era îngustă, cu trotuare aproape inexistente, ar fi fost nevoie de un plug minuscul pentru dezăpezire, dacă primăria ar fi avut așa ceva. A desfăcut centrala, a făcut-o la loc, a încercat s-o pornească, dar n-a pornit, a desfăcut-o iar. Mi-a zis că trebuie înlocuită o piesă, dar n-o are, trebuie comandată. Dacă o cere la urgență, o poate avea mâine.

— E o urgență, i-am zis zâmbind.

— Așa m-am gândit și eu, a răspuns.

— Cât o să coste? am întrebat.

— Lăsați că mă socotesc cu soțul, a zis el.

Am zâmbit în sinea mea. I-o fi zis Victor că soția degeră, blocată în casă? Era mai dramatic decât „prietena”? Ar fi fost îndreptățit să fie mai disperat, pentru că era vorba de soție? Singură în peșteră?

Mi s-a făcut foarte dor de el.

Când m-a sunat din nou, Victor mi-a propus să trimită pe nu știu cine să mă ia de acolo și să mă ducă la părinți. Am avut un moment de ezitare, mi se părea că se zbate prea mult, plus că eu stricasem centrala – sau așa aveam impresia –, mă mutasem la el și începusem să-i distrug casa, trebuia să stau acolo și să sufăr până se repara.

— Sau știi ce poți să mai faci? a zis. Du-te la Bogdan și cere-i aeroterma până mâine, că altfel nu rezisti.

Înainte să închidă, mi-a zis că n-o să mă mai poată suna două ore.

Când mi-a deschis Andrada a doua oară, scandalul încă nu se terminase. Mi-a adus aeroterma.

— Dacă vezi motanul, să-l prinzi sau să mă suni sau ceva, nu vreau să-l găsesc înțepenit, a spus ea.

Am dus aeroterma în dormitor și m-am băgat în plapumă și am pus-o să-mi sufle aer cald în față. Mi s-au încins imediat obrazii. Am simțit cum mi se usucă nasul.

Am început să plâng după Victor. Eram prea singură, el nu era acolo. În general nu era acolo.

Când era cu mine, obiectele nu se stricau niciodată.

Pe finalul primăverii, Victor m-a luat cu el la Zürich o lună. Firma lui avea un apartament acolo, într-o suburbie a orașului. Mă plângeam tot mai mult că e mereu plecat. Și începusem din nou să am tot felul de suspiciuni legate de plecările lui.

Mi-a făcut această concesie, dar mi-a spus că nu va avea prea mult timp la dispoziție, nu va fi o vacanță. Cel puțin nu pentru el. Mi-a luat un abonament la căile ferate, valabil o lună, pentru toate trenurile, și încă un abonament la un club nautic, de unde puteam să închiriez echipamente și ambarcațiuni mici.

Înainte de plecare, l-am întrebat dacă ar trebui să-mi iau și câteva haine elegante, în caz că vom ieși la cină cu colegii lui, iar el mi-a zis că aceștia nu știu că vine însoțit.

S-a dus la cină singur sau, în orice caz, fără mine, sunt aproape sigură, pentru că au fost multe seri în care a venit târziu. Cu mine a ieșit separat și nu foarte mult, aveam impresia că e iritat că sunt acolo, dar m-a asigurat că era doar stresat de contractul pe care-l avea de discutat și c-o să se simtă mult mai bine la final, când ne lăsaserăm vreo patru zile libere, pentru noi.

Așa că mi-am petrecut mare parte din timpul acolo mergând pur și simplu cu trenul.

Mă duceam în gară la întâmplare și mă uitam pe panou la denumirile destinațiilor și mi le alegeam în funcție de cum sunau sau îmi imaginam eu că sună. Sistemul era atât de bine pus la punct și rețeaua feroviară atât de densă, cu trenuri dese, încât nu riscai să rămâi împotmolit pe undeva fără să te poți întoarce

în aceeași zi. M-am uitat la munți și la lacuri, am văzut cascade țâșnind din piatră și o dată am văzut un elicopter care transporta o vacă ce atârna de o frânghie lungă.

Centrul nautic era aproape de locul în care stăteam și era micuț – o recepție-bar într-o cabană de lemn și o curte cu iarbă, plină de stative cu caiace și câteva mese cu scaune pentru clienți. Toaleta era atât de mică, încât din cauza genunchilor nu aveai loc să închizi ușa și trebuia să stai foarte crăcănat.

La recepție se afla un tip pe nume Martin, care era și patron și care se ocupa de tot. Mi-am rezervat un caiac pentru o săptămână, timp de două ore în fiecare zi, și tot de acolo mi-am cumpărat și echipamentul de care aveam nevoie, negru de sus până jos.

— Fundul lacului e plin de ochelari, a zis Martin. Nu vezi deloc fără ei?

— Nu văd prea departe, i-am spus.

Martin a descâlcit un șnur dintr-o geantă plină cu obiecte mici.

— Să nu uiți să mi-l dai înapoi, a zis.

La ponton a ținut caiacul până m-am urcat, mi-a dat vâsla și mi-a urat distracție plăcută. Apoi a luat mâna de pe barcă și abia atunci mi-am dat seama cu câtă forță și cu câtă precizie o ținea în loc. Era vânt și vântul s-a simțit încă de la mal.

Rațele nu s-au dat din calea mea.

Treaba lor.

Probabil că de-a lungul vieții se confruntă cu amenințări mai mari de-atât.

Dacă nu faci nimic pe apă, te ia vântul și te duce unde vrea el. Trebuie să dai din mâini în permanență, să faci ceva cu vâsla dacă vrei să fii stăpân pe ce se întâmplă.

Știam că dacă mă răstorn n-o să mă pot urca singură înapoi în caiac. Ar fi trebuit să înot și să împing echipamentul până la mal și aș fi ieșit din apă învinsă.

Orice ar fi, să nu mă răstorn.

M-am lăsat pe o parte și pe alta, m-am răsucit în stânga și-n dreapta, am verificat cât spațiu de manevră am și ce poate face pentru mine această componentă a mea care este barca.

Eram o broască așezată în fund pe un deșeu plutitor.

Un animal care a reușit să-și inventeze o unealtă: corpul său.

Ce idee bună, Victor.

Viața lui era importantă și a mea nu și mă întrebam de ce mă place, pentru că eu n-aduc nimic în relație, dar acesta era un loc foarte periculos în care să fii, mental.

Începusem să măsoz cum măsoara el.

Sau cum credeam că măsoara.

— Ce-ți place cel mai mult? l-am întrebat într-o seară, când stăteam amândoi în pat.

— Să facturez? a zis.

Mi s-a părut simpatic și mi-a fost drag de el că are umor și l-am pupat.

— Și de ce te temi cel mai mult?

— De sărăcie?